

ובדרבני אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה
נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשר אתנת נשאת בר ולחם

ומזון לאביו לדרך: (בראשית מה. כג.)

המפרשים דנו הרבה בביאור פסוק זה יע"ש באריכות. ואנו נענה חלקנו מה שזיכנו ה' ב"ה דרך רמז, וכך פירושו.

היות וחשש יוסף שידאג אביו עליו, שנתגדל עשרים ושתים שנים במקום הטומאה הגדולה ביותר בעולם, ועוד שהיה נער יפה תואר ויפה מראה, ונוסף על זה שנהיה למלך שאז לא יוכל להסתיר דביקותו בבורא יתברך ובהנהגותיו הנעלות. על כן שלח יוסף לאביו 'כזאת' בדוקא במדה הזאת ובצורה הזאת ובדברים אלו. ר"ל, עשרה - מרמז לשלמות ולמלכות כידוע. חמרים - זכרים. נושאים מטוב מצרים - אין טוב אלא תורה שנאמר (משלי ד. ב.) 'כי לקח טוב נתתי לכם'. ועשר - כנ"ל. אתונות - נקיבות. נושאות בר ולחם ומזון - אלו המאכלים וצרכי הבית. רצה יוסף הצדיק לומר לאביו, על אף שנתגדלתי במצרים לא חדרה לביתי אפילו לא קצת מן רוח הטומאה או זרה ב"מ. אלא אני הזכר בבית אוהו בשלימות בתורה, זהו עסקי וזהו חיי. ומכנגד אשתי הנקיבה עוסקת היא בשלימות בצרכי הבית כבר ולחם ומזון, ואין לה עסקים אחרים. להוציא מדרכי הגוים אשר חיים בשויון או להיפך ב"מ ואין צורך להאריך, ע"כ.

ואני הקטן הכותב על זה העלה, יודע שמאמר זה שאכתוב, לא ימצא חן בעיני רבים מפני שבבתיים ההנהגות לא ברורות כהנהגת התורה על אף שהוא אברך מימים ימימה ומקפידים על קלה כחמורה, כי הבעל בבית הוא זה שמכבס וזה ששוטף הרצפה וזה שמדיח כלים וזה שמשכיב את הילדים, וזה שמקימם בבוקר וזה שמשלחם למוסדות חינוך, וזה שמכין את האוכל וכו' וכו'. ואשתו עובדת בעבודות חוץ, והולכת להופעות (במקרה הטוב) למיניהן, ואף לא שואלת אלא אומרת שהולכת וכו', היא היושבת לחזור עם הבנים על מה שלמדו בתלמוד תורה וכו' וכו'. כל בית ובית היכן שהוא עומד. וכבר השיב אחד מאחינו אשר נשא אשה תימניה, מדוע לא נשא מבני עדתו? השיב, שאינו חפץ לשטוף את הבית וכו' והמבין הבין. אלא מה, שהיום גם בני עדתנו נתקלקלו בזה מאוד.

לא לחינם אמרו חכמינו במשנה (כתובות פ"ה מ"ה) אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה מכבסת וטוחנת אופה מכבסת מבשלת וכו' ועוד.. ואף הוא נתחייב בכתובה אזור יתיכי ואפרניס יתיכי וכו'. והוא זה שמחויב ללמוד עם בנו שנאמר 'ולמדתם אותם את בניכם לדבר בס'. הכל ברור ומבורר בתורתנו הקדושה. אך מה לעשות שעקב שינוי החיים שהאשה חפצה שבעלה ישב על אדני התורה (כרצונו של בעלה) ועל כן נוטלת היא שכם להקל מעלי עול הפרנסה, אשריה ואשרי חלקה. אך מכאן ולהפוך את היוצרות, זאת לא שמענו ולא ראינו. וכ"ש שכיום שומעים שהאשה היא המנהלת והיא הקובעת בבית (מפני שהיא בעלת המאה) והאיש מפחד לקבוע או להחליט. ויש מן הנשים אף אומרות זאת במצח נחושה ובגלוי, שבעלה חושב כך והיא חושבת אחרת והיא המחליטה בבית. ואיני צריך ואיני חפץ להאריך בדברים נפוצים בדורנו זה שעליו נאמר (דברים לב. ב.) 'כי דור תהפכות המה'. וגם לא באתי בזה לומר שמי שחפץ לישוב על אדני התורה צריך להיות כגדולי הדור מנותקים מהעולם (והלואי והיינו) כמרן הגר"י רצאבי שליט"א שבבחרותי שאלתיהו, האם מותר להשתמש ב'קולר' בשבת? ושאלני מה זה?? ויש עוד רבות לספר אודותיו ואכמ"ל. ואף בנו הולך בדרבני הגאון רבי משה שליט"א נוכחתי לראות במו עיני שאינו יודע אפילו לחבר פלטת שבת לחשמל ואכמ"ל בכל המעשה.

והן אמת שגם בדורות שלפנינו ושלפני פנינו היו עוזרים ומסייעים בצרכי הבית, אך היו הדברים במעט או בדברים מסוימים כגון לצורך שבת כפי שמספרת הגמרא (שבת ק"ט). על רבא שהיה מולח את הדג, רבה ורב יוסף מציתים את האש בעצים הדקים וכו'. אך לא כשיטה וכ"ש לא הרבה זמן מן היום, ולא היו מהפכים היוצרות.

לכן צריך כל אחד ואחת לשום דרכיהם שעושים את הנכון, שאל"כ יגדלו ילדיהם לערך התורה אך לא בדרך של התורה ואחריתה ידועה. וכבר ידועים מעשים רבים בזוגות שלא עלה ביתם יפה מפני שכל אחד מושך לכיוון אחר כי כל אחד נתגדל לרוח אחרת. אך אם היה רוח התורה לאמיתה ביניהם, לא היו מגיעים לכל זה. דוגמא אחת קטנה: הרבה מהבעלים (בדורינו) תמהים, איך יתכן שאני חוזר בשחרית שבת מהתפילה ורעייתי (והבנות) עדיין ישנות??!! והיא משיבה מכנגד, בבית הורי אבי היה מעורר אותנו כשחוזר מהתפילה, כי אמי עובדת קשה בכל השבוע. ה"י הדור צריך תיקון גדול.

וח"ו אין כוונתנו שצריך האדם לקלקל שלום ביתו על הנ"ל, אלא לעורר ולפקוח עיניהם של ישראל, ודברי חכמים בנחת נשמעים' (קהלת ט. יו).

שפע ברכת טוב תחול ותשרה על ידידיו הרם והנעלה, אשר לא פוסק להגדיל תורה ולהאדירה, לזרו את התשב"ד לשיעון התורה, הלא הוא מיודענו רבי **אברהם מדויל** יצ"ו. יזכה ה' ב"ה להגדיל עוד ועוד מעשיו לתורה ולתעודה, ויחזקוהו בגריאות איתנה ונהורא מעליא, עם אורך ימים ושנים דשנים ורעננים, אכ"ר.

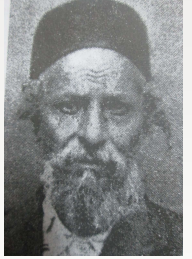
מחידושי רבותינו

וישלחני אלדיים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה. ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלדיים, וישימוני לאב לפרעה וגוי ומושל בכל ארץ מצרים. מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלדיים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמוד! (בראשית מה-ו-ט)

פתרונות לפרשת 'וישב'
אחודה חידה! 'לא' (בראשית מב. יב.)
אלף עקום רגלו לרמז לזה כמובא
במדרש 'אור האפילה'.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אחודה חידה!
נישא על ידם
אך לא בכל דרכם
והוא הראש לכלם
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לשום לכם שארית, ראשי תיבות שלל, וסופי תיבות ממת. יובן על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל, ראוי היה יעקב אבינו עליו השלום לירד בשלשלאות של ברזל למצרים וכו'. ונדע שיוסף הצדיק זכה במעשיו למשול ולשלוט על מצרים, מקום תוקף הקליפה, ערות הארץ, הנקראת מת. ממילא שהוציא ממנה כמה ניצוצי קדושה הנקראים שלל, שבזו אותם הקליפות מהקדושה. ועל ידי זה הכניעה הכנעה גדולה. וכמו שכתבו המפרשים ז"ל על פסוק וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים וגוי, שרומז על ניצוצי קדושה הנקראים שלל, שליקט והוציא אותן מתוך הקליפה הנקראת מת. ונמצא שאלמלא יוסף הכניע הקליפה, לא היו יעקב ובניו יורדים למצרים בכבוד וגדולה:
וזה שאמר יוסף לאחיו, וישלחני אלדיים לפניכם, לטובתכם, כדי להוציא ניצוצי הקדושה הנקראים שלל, הרמזו בראשי תיבות לשום לכם שארית, מתוך הקליפה אשר בארץ מצרים, הנקראת מת, שעל ידי זה היא נכנעת. וזה סיבה לשום לכם שם שארית בארץ, שתרדו למצרים בכבוד גדול, ולא בשלשלאות של ברזל: המשך בעמוד הבא

פניני הלכה

צדוקים וביתוסים ודינים בזמננו

תשובת מוהר"ר שלום מנצורה זצ"ל, מתוך ספר גנוזות ותשובות עמי נ' שאלה. למה אמר רבינו הרמב"ם ז"ל, ותלמידיהם וכל הטועים אחריהם. ילמדנו רבינו מהו ענין צדוק וביתוס, ומי הם והיכן הם, ומה שחיתתם אסורה. ואלו הגוים המצויים במדינת ערן, שקורין להם בני עזריאל, אם יש להם דין של צדוק וביתוס או לא, ושכרו כפול מהשמים: תשובה. דע לך שצדוק וביתוס הם שני תלמידים מתלמידי אנטגנוס איש סוכו, והיה רבם אנטיגנוס ע"ה מזהירם ומדריכם, ואומר להם אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס. וכיון ששמעו דברים אלו העלו בדעתם טעות גדולה, ואמרו לעצמם שבודאי הוא כיון שאמר להם רבם דברים אלו, אפשר שאין בעולם הבא לא עונש ולא שכר, ולית דין ולית דיין ח"ו, ואין להם אלא עולם הזה ושכרו וענשו. והיו הולכים אחר פשט המקראות, ואינם מאמינים במדרש חז"ל, והם הנקראים מינים. וגם כן טעו אחריהם רבת מבני עמינו, לפי שהאמינו גם הם בהבליהם, שהם היו מאנשי החכמה והמעלה. ונקראים מינים, ועל שם צדוק וביתוס. ובדורו של רבינו הרמב"ם היו הרבה מהם מצויים במצרים וסביבותיה, אבל בדור הזה כבר אבד זכרם ונמחה שם מתחת שמי ה'. ואם ימצא עוד מהם באיזה מקומות, הרי הם כגוים שמורים ושחיתתן אסורה כמותם:

אמנם אלו הנמצאים במדינת ערן, שקורין להם בני ערי עזריאל, אינם צדוקים ולא ביתוסים. ומיחסים עצמם לבני ישראל, וכן קוראים לעצמם בני ישראל, רוצה לומר בני ישראל. ועיקרם, דע וראה שבסוף אלף החמישי בזמן השמדות רח"ל, היה בארץ ספרד בקצה הארגון קהלות גדולות וחשובות בעלי תורה וחכמה, ובפרט במדינת פורטוגאל. ועמד בספרד מלך עצום ורשע, וגזר שמד על ישראל אשר בכל גבולו מסביב, ואנסו אותם ונשתמדו בעל כרחם. ומהם הגלו לארץ הודו, ובסתר היו נוהגים כמנהג ישראל ומקיימים קצת מצות ממה שיכולים לקיים, ולא היו מערבים בגויים ולא היו מתחתנים בהם. ולאחר זמן רב נשתכח מהם הדת, ולא נשאר מהם כי אם השם בלבד, שמכנין לעצמם בני ישראל.

ובימים האלה שיצאו למדינת ערן, למלאכת מלך אדום, כבר התחילו ללמוד מקצת מהמצות ולמוד התורה לבניהם. ועדיין לא רצו לקבלם חכמי ישראל שבמדינת ערן, ומרחיקים אותם כשור המועד, לפי שיש להם תכונה רעה ועם קשה עורף. וקצת מהם מחללים גם כן בפרהסיא ודינם כגוים, ושחיתתם אסורה. ואם רצו להתערב בישראל ולחזור לדת, צריכים להתגייר ולמול ולטבול וללקות כדין המשומר. ואם ידענו שבא מן הגויה הרי הוא כגוי, ומגיירין אותו כדין הגוי שבא להתגייר. ואם הוא מהול מטיפין ממנו דם ברית, כדין גוי מהול, ודברים אלו פשוטים וברורים. וקודם שיתגיירו, הרי הם כגוים ושחיתתן אסורה. וכן השיב מורינו מ"ו יוסף אלקארה לחכמי ערן בענין זה ששאלוהו, כמו שכתבנו.

מלא סבא ודאי יאה
נשכר קמי
המלאך המסוכ
הרה אפיאל מוסאי
הי"ו
לרעל הולדת בנו יצ"ו
יה"ר שיכלו להכניסו
בבריתו fe אפרהט
אפינו ויזכה לתורה
ולמצוות ולחופה
ולמצויס טובים.

לרפואת הנפש והגוף לתמר
אפרת בת יחיא בשכחע"י

תלמידי הגן בפעילות חווייתית
בימי חנוכה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרדכי בן דוד אוחנה
ז"ל תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

חיבת אבותינו וילדיהם לארץ הקודש

ידועה כמיהת אבותינו הקדושים לארץ ישראל והשתוקקותם הרבה לחונן עפרה, עד כדי כך שכל סבלם ותלאות הדרך שעברו עליהם היו מתנחמים במאמר חכמינו 'ארץ ישראל נקנית בייסורים'. וכשהגיעו ארצה נשקו לעפרה המקודש. דבר זה היה כל כך בוער בקרבם שאף השפיע על יוצאי חלציהם הטף אשר לרגליהם. נעלה את אשר הרגיש ילד יהודי בארץ תימן, כפי שכתב וסיפר מארי שמעון הקרי זצ"ל ביומן שלו שעודנו בכת"י זו"ל:

אני זוכר את הילדות אצל המורי בתימן, בבית המדרש, בהפסקה כשהמורי היה יוצא לאיזה מקום היינו הילדים כל כיתה לבד. היינו מדברים על א"י. בכיתה שלי אני זוכר עד היום שדיברנו על המרחק מתימן לא"י יש שאמר 20 שנה, יש שאמר 10 שנים ויש שאמר 5 שנים.

דיברנו על שנלך לא"י או צריכים להיות חיילים ואיך נהיה חיילים ואין לנו נעליים איך נצעד בהרים ואין לנו נעליים? חלקם אמרו "מה יש? או יכולים לעלות בלי נעליים או כבר רגילים", כך נצעד בלי נעליים ויקראו לנו "אל גייש אל חאפ"י ויהיה לנו שבח בזה שאנו נלחמים בלי נעליים.

השאלה השנייה שעלתה לנו הייתה-מה נעשה אם אין לנו לא נשק ולא נעליים והם רבים מאיתנו? וכך אמרנו או נעשה בחכמה, נחפור בור גדול מאוד ונקרא לערבים "בואו בואו מצאנו את הנביא מוחמד בבור והוא מחפש את הקוראן" וקורא לאחיו המוסלמים-"בואו לקוראן" והם יבואו ויעמדו על פי הבור ואנו נדחוף אותם לתוך הבור ונכסה בעפר.

משפחתי היו צורפים ורוב שיחותינו היו רק על א"י ומתי יבוא המשיח מתי יבנה בית המקדש במהרה בימינו אמכ"ר, אני זוכר מעשה בשנת 1941 שהיה ערב אחד לאחר מנחה וערבית ולימוד בספר "עין יעקב" בא לי ונערים בני גילי 13-16 להתאמן בערב ברחובות ברובע היהודי כדי שנעלה לא"י ואנו כבר מוכשרים להיות חיילים לכבוש את הארץ.

המשך מהעמוד הקודם ואמר ולהחיות לכם לפליטה גדולה, אפשר לומר על פי מה שכתב בספר ויכתוב משה, בשם מגיד מישרים ז"ל, דאלמלא לא שלטו השבטים על יוסף ומכרוהו למצרים, לא היו ישראל יוצאים מן הגלות, עד כאן לשונו. זהו שאמר יוסף ולהחיות לכם לפליטה גדולה, שהיא הגאולה, כמא דאתאמר וירא ישראל את ה' הגדולה. שאלמלא לא מכתתם אותי, לא היתה חס ושלום גאולה: אי נמי ולהחיות לכם לפליטה גדולה, שמפני שמכרוהו למצרים, גרמו לו מעשה דאשת פוטיפר. ומפני שכבש יצרו, זכה ונקרע הים בזכותו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק הים ראה וינס. וגרם חיות לישראל, שלא נטבעו בים סוף, על שהיה שר של מצרים מקטרג עליהם. כאמרם ז"ל שאמר הקב"ה למלאכי השרת, מעשה ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה. וכשראה הים ארונו של יוסף, מיד נקרע ונפלטו מן הים ויצאו בשלום. ואם תחשוב שתי תיבות לפליטה גדולה, תמצא כמנין ז"ה ב"ם סוף:

אי נמי רמז להם שיצאו מן הגלות אחר רד"ו שנים, כמנין לפליטה גדולה. שכבר פרע גזירת ועבדום, ולא נשאר אלא גזירת וענו אותם, ולזה אין צורך להשלים ארבע מאות שנה:

ועל פי מה שכתבנו, יובן מה שיש להקשות על יוסף הצדיק, איך ישלח לאביו בלשון זה, רדה אלי אל תעמוד, כאדם שאומר לחבירו הקטן ופחות ממנו. ולדרכינו אפשר לומר, ידידוע שיעקב אבינו עליו השלום, לא היה יודע במכירת יוסף למצרים. והיה ראוי לירד בשלשלאות של ברזל, מפני תוקף הקליפה. לזה שלח יוסף לאביו, שאל יחוש לכל זה, כי כבר שמני אלד"ים לאדון לכל מצרים, ושלטתי בקליפה והכנעתי אותה. ואם אתה חושש שמא תשתקע בגלות, רדה אלי אל תעמוד, כלומר שבסבתי ובשבילי לא תהיה בגלות אלא כמנין רדה עם הכולל. ואחרי כן אל תעמוד ותרגם אונקלוס לא תתעכב, וכמו שאמר הכתוב כי בחפזון יצאת מוארץ מצרים. ותהיה גאולה. ובזה אין חשש ליטמע בגלות. ואלו לא מכרוהו למצרים, לא היתה גאולה, ולא יצאו ישראל מן הגלות. וקל להבין. ועיינ פני דוד שהקשה קושיא זו, ותיריך בסגנון זה:

או ירצה, רדה אלי אל תעמוד, סופי תיבות לידה. רמז לו שאחר רדו שנים יצאו ממצרים, שהיה דוגמת יציאת הולד ממעי אמו, כידוע ליודעי ח"ן. ותרב גדולתן של ישראל, הרמוז בראשי תיבות גימטריא תר"ב. ועל שם ותרבי ותגדלי:

וגם הסופי תיבות הם גימטריא מ"ט, שבכותן לא יכנסו ישראל בשער החמשים של שערי טומאה. כמו שאמרו חכמינו ז"ל, שאלו שהו שעה אחת במצרים, היו נכנסים בשער החמשים, ולא היו נגאלין חס ושלום. נמצא שדברי יוסף וכוונתו לרמוז לאביו ענין הגלות והגאולה. ואין כוונתו לדבר לאביו בלשון גאווה ושלטנות כדרך שאר המלכים:

(חן טוב' למהר"י בדיחי זצ"ל)

להצלחת כל תורמי התלמוד תורה יחיבטושב"נ

בדרכיהם אתהלך...

מה לספר אצל באר (ח"ב)

ותבוא ותאמר לאביה הצדיק, הנה עשיתי ככל אשר צויתני.

ויאמר לה אביה, ברוכה את בתי עתה ידעתי כי עשית את בקשתי, ועתה, ספרי לי מה ראית אחרי שזרקת את הספר למים?

ותאמר לו, ראיתי מחזה מפליא עד למאד, המים עלו על גדות הבאר, ומפחד המחזה ברחתי ואבוא הביתה.

ויאמר לה אביה, זהו רצוני, ובגלל קדושת הספר נעשה הדבר כך, ויעלו המים מהבאר וחזרו למקומם כמקדם, ועתה אני אגיד לך למה צויתך שתזרקי את הספר לבאר ולא למקום אחר, כי הספר הזה קדוש ומקודש ואין אדם שיכול להתעסק עם הספר הזה מרוב קדושתו, ואין ראוי למי שהוא אחר להתעסק בו, לכן אמרתי שמוטב שילך לבאר המים, שיש בה מי החסד, ויטב לכל במידת החסד.

(דפואות תימן ח"ג עמ' 28)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב שלמה ב"ר שלום טובים זצ"ל נולד בשנת תצח"ר בעיר תעני. עוד בהיותו ילד כבן 3 נתייתם מאביו. אמו ע"ה נאלצה לנדוד עם כל המשפחה ממקום למקום במסירות נפש מפחד השלטונות. כאשר לא פעם נאלצו ללון ברפתות בכפיפה אחת עם בעלי החיים ובלבד לשומרם מכל משמר מזרם תעתועים ורוח זרה. בשנת תש"י עלה ארצה עם משפחתו ולאחר תלאות רבות נתיישבו בראש העין. למד בישיבת "אור יצחק" ביהוד מיסודו של מרן החזו"א זצ"ל אצל הגה"צ הר"ן טרעצין זצ"ל. לימים זכה להתברך ממרן החזו"א זצ"ל אשר אמר עליו, כי כדאי כל הישיבה שנוסדה בעבור התלמיד הזה. עוד משחר קטנותו ניכר היה

מסיבת חנוכה לתלמידי הכיתות החלה עם חידון אשר בו חולקו הפתעות לרוב, ואף פרסים למתמידי מבצע "משננים תורה בשמחה רבה" (שכנע הכא יובאו התמונות) והמשיכה עם שמחה פורצת גבולות ועוגה שאפתה אחת

האמהות וסופגניות שחולקו מידי יום בחנוכה

בשקדנותו ועמלו הרב בתורה וצדקת ענוותנותו היתירה בטהרת הנפש והצנע לכת שלא לפי גילו הצעיר. לאחר מכן, למד בישיבת "מקור חיים" בירושלים שם עלה ונתעלה בעמל התורה וקניני הנפש הרוחנית ביראת שמים שהורה בד בבד בהיותו בישיבה למד אף את תורת השחיטה עד שהוסמך לש"ב ומו"צ ע"י ראש השוחטים דאז הרה"ג אב"ד הרב המיוחס דירושלים. לאחר נישואיו למד בכלל וולוז'ין בבני ברק אצל הגה"צ הרב שמעון לנגבורט זצ"ל כאשר מוסיף הוא ועולה בשקידתו בתורה ויראת שמים. גדולתו ואצילות נפשו היתה כלפיד בוער המאיר באור יקרת קודש עד שנעשה לתל פיות לכל הסובבים אותו. עד שנתקבל לש"ב ומו"צ בעיר יהוד ועסק בוה במשך שבע שנים. בשנת תשל"ד הוסמך והוכתר לרבה של יהוד וכיהן בה כיוכל שנים עד יומו האחרון. מן השמים זיכרו מלבד בתורת הנגלה אלא אף בתורת הנסתר היו ידיו לו כאשר נהדין לו תורת רבינו האר"י ז"ל. כרבה של יהוד, עמד בעוז ותעצומות על משמרת הקודש. יראתו קודמת לחכמתו וכל דבורו בדרכי נועם. נהג עם הזולת כאבא רחום המרפא לשבורי לבב, ורבים נושעו על ידו ואף מעבר למדינת הים העמיד תלמידים הרבה ורבים השיב מעון. הוציא לאור את ספריו הגדולים, טהרת השלחן, שו"ת דובר שלום עושה שלום ומנוחת שלום. נפטר ביום שבת קודש כ"ד אייר תשע"ז.

תלמידי הגן בפעילות חווייתית בימי חנוכה

התודה...

הברכה...

לכל תורמי העלון הי"ז

יבורכו מפי עליון, ותישמע תפילתם ברצון, ויתמלאן משאלות לבם לטובה, ויוכו לכל מדה טובה ולשמחת בית השאובה.

לשאלת רבים...

ניתן להקדיש את העלון להצלחת / רפואת / עילוי נשמת וכל כיו"ב יש ליצור קשר עם המזכירות בטל:

03-9097022

מפני קדושת העלון וכן מפני פניית רבות למאור אין באפשרותנו לפרסם עסקים וכן ספרים וכיו"ב.

לזש"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com